

ARTICLE

Del 18 al 25 d'abril vam tenir l'oportunitat de participar en un projecte Erasmus+ a Düzce, Turquia, juntament amb joves de vuit països diferents: Espanya, Turquia, Macedònia del Nord, Bulgària, Hongria, Portugal, Romania i Grècia. Una setmana que, en un principi, semblava que seria sobretot d'aprenentatge i intercanvi cultural, però que va acabar sent molt més intensa, real i inesperada del que imaginàvem.

La primera impressió del viatge va ser interessant. Després d'arribar dissabte al vespre, encara ens quedava un trajecte llarg fins al lloc on ens allotjàvem, amb autobusos, esperes i bastant cansament acumulat. Vam arribar tard a la nit, esgotats però amb aquella barreja d'il·lusió i curiositat típica de començar una experiència nova.

Des del primer moment, un dels aspectes més positius van ser les persones. Tot i venir de contextos molt diferents, la connexió amb altres participants va ser bastant ràpida i natural. Vam compartir rialles, converses i moments que van ajudar a crear un bon ambient des del principi. Tot i així, ens va sorprendre que una gran part dels participants fossin locals, cosa que feia que la diversitat fos una mica més limitada del que esperàvem en un projecte internacional.

El lloc on ens allotjàvem estava envoltat de natura i fins i tot davant de la platja, cosa que feia l'entorn molt agradable. Era un espai tranquil, ideal per desconectar del ritme habitual i centrar-se en l'experiència. Ara bé, el dia a dia també tenia els seus reptes: habitacions compartides, recursos bastant bàsics i una certa sensació d'improvisació en alguns aspectes de l'organització. Això feia que l'experiència fos menys còmoda del que potser esperàvem, però també més autèntica.

Pel que fa al contingut del projecte, estava centrat en la digitalització i el desenvolupament de competències digitals, amb especial èmfasi en la intel·ligència artificial. Durant la setmana vam treballar eines per a la creació de contingut, la comunicació digital i també aspectes relacionats amb la recerca de feina, com ara la creació de currículums. La idea era interessant i molt actual, tot i ser teòriques en alguns moments, van resultar ser molt útils en molts aspectes. Hi vam poder extreure idees originals i reflexionar sobre com aquestes eines poden tenir un impacte en el nostre futur acadèmic i professional.

Un altre aspecte que va marcar molt l'experiència va ser el menjar. Era casolà i molt típic de la cultura turca, cosa bastant enriquidora per la experiència. Anàvem a fer els àpats a un restaurant pel què de vegades es feia una mica repetitiu. Tot i així, també va formar part del procés d'adaptació a una cultura diferent.

Més enllà de les activitats organitzades, els moments que realment van marcar la diferència van ser els informals. Les nits, les converses, les estones compartides... En un grup d'unes quaranta persones, és normal que acabis connectant més amb alguns participants que amb altres, i això va donar lloc a petits grups amb vincles més propers. Aquests moments, sovint fora del programa oficial, van ser els més significatius i els que realment ens emportem.

Evidentment, no tot va ser fàcil. Hi va haver moments de cansament, situacions una mica incòmodes, imprevistos i moments en què calia tenir paciència i capacitat d'adaptació. Però, mirat amb perspectiva, aquests moments també formen part de l'experiència i són els que moltes vegades acaben aportant més aprenentatge. Ens van obligar a sortir de la nostra zona de confort i a gestionar situacions noves.

Amb el pas dels dies, ens vam anar adaptant cada cop més. El que al principi podia semblar desorganitzat o complicat, es va anar normalitzant, i vam començar a valorar l'experiència tal com era: imperfecta, però real i intensa. Les relacions es van enfortir i el grup es va anar cohesionant, creant un ambient més còmode i proper.

Si haguéssim de resumir què ens emportem d'aquesta experiència, no seria només el que hem après sobre digitalització o intel·ligència artificial, sinó sobretot les persones, els moments compartits i el creixement personal. Participar en un projecte així et fa veure les coses amb més perspectiva, et fa adaptar-te, ser més flexible i sortir de la rutina.

En definitiva, aquesta setmana a Düzce ha estat una combinació de bones converses, reptes, aprenentatges i connexions que difícilment s'obliden. No ha estat una experiència perfecta, però precisament per això ha estat real, i és això el que la fa valuosa. Ens emportem records, amistats i la sensació d'haver viscut una experiència que ens ha fet créixer tant a nivell personal com professional.

